

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST PEROCHON

ΟΤΑΝ ΜΑΣ ΚΥΡΙΕΥΕΙ Η ΠΛΗΞΙΣ

...ώρα είνε πέντε και μισή... 'Απομει-
μερο...
Χαζεύοντας, ξενιθό άπ' τ'ο χωριό και
παίρνω τ'ο δρόμο γιά τόν σιδηροδρομικό
σταθμό. 'Ακούω από μακριά τ'ο τραίνο
νά σφυρίζει και νά τ'ο έπ' τέλους μπρο-
στά μου, λαχανιασμένο, ξερώντας κα-
πνό άπ' τ'ο φουγάρο του κ' άτιμους άπ'
τά φρένα του. Σταμάτησε...
Κανένας ταξειδιώτης γιά τ'ο χωριό
μου. Κόβω βόλτες μονάχος μου, μαζί με
τ'ο σταθμάρχη, πάνω στην πλακοστρω-
μένη αποβάθρα και οίχνω άπτονες ματιές
στά βαγόνια.

Καιμιά δεκαριά φαντάροι βρίσκονται στρωμαγωμένοι σ'
ένα βαγόνι τρίτης θέσεως. Δυό δεσποινίδες με γυνιά τ'α
κάτασπρα μπράσια τους, σ' ένα άλλο δευτέρας θέσεως.
Με κιντάζουν με κάποια άναίδεια, λιγάκι προκλητικά, παίρ-
νοντας τ'ο έλεύθερο άπ' τ'ο γεγονός, ότι ουτε θά με ξαναϊδούν, ουτε
θά τίς ξαναϊδω. Κοκκινίζω άδελά μου.

Θά ήθελα κείνη τή στιγμή νά ήσουν κάποιος καλύτερα ντυμένος.
Με στενοχωρούν τ'α χοντρά κ' άγαρμπα χωριάτικα ρούχα μου. Τ'ο
κοντό, σπόρ παντελόνι μου. Μολαταίτα, στρίβω μηχανικά τ'ο ξανθό
μουστάκι μου, νοιώθοντας πώς μονάχα αυτό μπορώ νά προσφέρω γιά
στόχο στις άδιάκριτες και τσαχλινικές ματιές τους κείνη τή στιγμή.
'Α! τ'α άμορφα κοριτσόπουλα. Είνε πολύ σκανταλιάρικα και με
συγανούν τ' άφιλότιμα.

Συγκινήσου, φίλε μου. Συγκινήσου, όσο μπορείς. Σέ λίγο θά είνε
άργα. Δέν θά τίς ξαναδής!...
'Αληθινά. Τ'ο τραίνο σφυρίζει, ξεφουσιεί, φτίνει και πετάει με
δύναμη νερό άπ' τ'α πλευρά του. Μά δέν έννοει άκόμα νά τ'ο κουνήση
ρούπα. Είνε φανερό πώς ό μηχανοδηγός θέλει νά κοροϊδέψη μαζί
μου!

'Αν είχα ψιλά στην τσέπη μου, θά έ-
παίρνα ένα εισιτήριο δευτέρας θέσεως,
γιά τόν πρώτο, τουλάχιστο, σταθμό.

'Ενα τελευταίο κουνούνισμα του σταθ-
μάρχη και τ'ο τραίνο παίρνει δρόμο... μά
παίρνει μαζί του και τίς δυό πεταλουδί-
τσες. 'Ωρα καλή, κορίτσια... Τί νά γί-
νη; Κισμέτ!...
'Ησιγάσω, μά δοκιμάζω και μά μι-
κρή πείρα γιά τήν αναχώρησή τους. Νευ-
ρεύτηκα γιά μά στιγμή εύχάριστες περι-
πέτειες μαζί τους, μά τώρα ξαναγούρια
πάλι στην καθημερινή μου πλῆξη.

'Εχω κ' έγώ όνειρα, διάβολε... 'Ο-
νειρα όμως που δέν πετούν στο γαλάζιο
φόντο του ουρανού σαν ζωηρά χελιδόνια.
'Οχι! Τά όνειρα μου έμένα έχουν φτερά
άδύναμα, σαν κλωσοπούλια, και δέν μπο-
ρούν ουτε σέ βαγόνι δευτέρας θέσεως
ένός τραίνου νά πετάζουν!

— Μπιά; 'Όποτε χαζεύετε με τ'α τραί-
να που περνούν; Άκουσα ξαφνικά μά
φωνή πλάι μου.

Γυρίζω τ'ο κεφάλι μου και κιντάζω.
Είνε ή κυρία 'Εβράρ, τ'ο δημοδιδασκά-
λου και συναδέλφου μου στο χωριό. 'Ω-
μορφη κατέλλα. Της λέω χαμογελαστά:
— Κύνταξα, άλήθεια, τ'ο τραίνο, κυ-
ρία μου. Μά τώρα πειά μονάχα γιά σάς
θά διαθέσω τ'α θαμνωμένα άπ' τήν ά-
μορφα σας μάτια μου.

— 'Ω! 'Ω!
Μ' ένα χαριτωμένο κίνημα τ'ο χει-
ρού της διάχνει μά μινια, που κάθισε άναιδόστατα στη μινίτσια της.
Μου λέει, ότι ήρθε νά πάρη κάποιο δέμα άπ' τ'ο Παρίσι, μά ό ό-
πάλλληλος της φαίνεται βάρβαρος. Νά τος, μάλιστα, που περνάει δι-
πλα μας, κρατώντας στο στήμα του ένα μακρό μολύδι. Της ψηφνίζω
σαγαλά:

— Μιλήστε του, κυρία μου... Βλέπετε πώς έχει χαλινάρι στο
στήμα του και δέν μπορεί νά διαγασί. 'Εμπρός, κουράγιο!...
'Η κυρία 'Εβράρ τ'ο μιλάει, συνεννοείται μαζί του κ' όλα κανο-
νίζονται μά χαρά. Νά τήν τώρα, φορτωμένη, όχι με ένα, αλλά με
τέσσερα δέματα! Δέν μπορεί νά τ'α σηκώσει όλα μαζί και φυσικά
προσφέρωμαι ν' αναλάβω τ'α δυό βαρύτερα έγώ...
Τόμπολα! Τά φορτόνομα χωρίς πολλές διατυπώσεις και τρα-
βούμε πάλι πίσω, γιά τ'ο χωριό. 'Αντίο περλίτατε. 'Αντίο ξεκουράσμα,

Φεύγω... φεύγω, σαν δαιμονισμένος...

φαγάτι και χάζεμα που λογάριζα νά κάνω ως τ'ο βράδυ...
— Κάνω κατάχρησι της καλωσύνης σας, κύριε, μου λέει δειλά ή
κυρία 'Εβράρ.

— Καταχραστήτε την, κυρία μου, της άπαντώ. Καταχραστήτε
την γιά πάντα, μου περισεύει...
Πήγα νά προσθέσω όδων πρόκειται γιά σάς, μά σταμάτησα
εγκαιρώς. 'Εννοιωσα τ'ο διαταγμό μου και μούπε πιο τσαχλινικα
τόρα:

— Σάς ντρέπομαι, ξέρετε. Θάνα πολύ βαρεία τ'α δέματα γιά
σάς...
— 'Ησιγάστε σάς είπα, κυρία μου. Είμαι σιταβαρός και ρομαλέ-
ος, σαν ένα πρωταγωνιστή ρομαντικού και τραγικού ειδυλλίου.

Κι' έν τούτοις, ό καταραμένοσ απάγγος τών δαιμόνων μου έκοβε
τά δάχτυλα. Κύνταξα λοξά τήν z. 'Εβράρ κ' είδα τ'ο άμορφο κε-
φάλι της σαν σιλογομένο και θλιμένο, έτσι καθώς έγερονε λιγάκι
στον δεξιό της ώμο. 'Ο πειρασμός άρχισε νά με απρόχνη σέ άσχημο
και άμαρτωλό κατήφορο...
Σκεπτόμουν: Και τί σάν είνε γυνάικα συναδέλφου μου; 'Ημουν
νέος, ή ζωή ξεχείλιζε μέσα μου και τ'ο αίμα έβραζε κοχλαστό στις
φλέβες μου. 'Α! είνε πολύ άρεχτική ή κυρία 'Εβράρ... Είνε πολύ
χαριτωμένη και σταρταρίζει σαν φρεσκοπασιμένο ψάρι στο άγκιστρο
πλάι μου, καθώς περπατάει κουνιστή και λυγιστή...
Τ'ο μάτι της έπιασε έξαφνα τ'ο λαίμαργο βλέμμα που της έρριξα
και —παράξενο— δέν φάνηκε καθόλου νά δυσαρεστήθηκε μ' αυτό.
Τ'ο αντίθετο μάλιστα. Κάρφωσε κ' αυτή τ'ο βλέμμα της επάνω μου,
σέ τρόπο που ταράχτηκα ως τ'α τρισάβατα της ψυχής μου.

Χαμήλωσα τ'ο κεφάλι μου, ντροπαλός και σκεπτικός, άποξά τήν
πρώτη έρώτησι που πέρασε άπ' τ'ο μυαλό μου —λίγο άδιάκριτη, έν'
ή άληθεια, μά λίγο με κόφτει αυτά— και τήν πέταξα έτσι στα χα-
μένα:

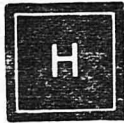
— Τί έχουν, κυρία μου, τ'α δέματα αυτά μέσα;
— Κάτι προμήθειες άπ' τ'η μόδιστρα μου στο Παρίσι. Κάθε χρό-
νο μου στέλνει διάφορα μοντελλάκια, γιά
νά συμβαδίζουμε λιγάκι με τή μόδα και
μείς έδώ κάτω...
— Διάβολε! Γιά ποιόν με νομίζει και
μου φωνάζει τέτοιες παπαρδέλλες; Μή-
πως δέν ξέρω, ότι όρισμένα καταστή-
ματα στο Παρίσι διενκολώνουν τούς
φτωχούς δημοσίους υπαλλήλους τών έ-
παρχιών, στέλνοντάς τους διάφορα είδη
της πρώτης ανάγκης κ'έτι πιστώσεις και
κιε δόσεις;

Πάντως δέν τήν έχαφα τή ματαόδ-
ξη αυτή φρενιά της γιά τ'α κιντελλά-
κια. 'Εχουν πέσει τέτοιες πολιτέιες
στο κατανοητό αυτό που βρισκόμαστε;
Πλησιάζουμε τόρα στο χωριό. Τ'ο
περπάτημα της φούντωσε τ'α οδοντόνια
μάγουλα και μου φαίνεται επικήδινα γο-
ητευτική. 'Ο πειρασμός οίχτηκε σαν λυσ-
σασμένος πάλι στην ψυχή μου και με κυ-
ριεψε άνιχητα...
Στο μυαλό μου μά επίμονη ιδέα γεν-
νέται. Μεγαλώνει σιγά—σιγά, απρόχνη
έξω και διάχνει όλότελα τίς άλλες ιδέ-
ες. Φορη!...
Μου φωνάζει κατάμουτρα, ότι είμαι
άτιμος τή στιγμή που περνούν άπ' τή
σέψη μου τέτοια σχέδια γιά τή γυνάικα
του συναδέλφου μου. Κάνω λοιπόν μά
άπεγνωσμένη προσπάθεια και τήν πνίγω.
Ούφ!...
Σέ λίγο ξαναοίχτω όστόσο τ'ο κόρτε
μου με τήν κυρία 'Εβράρ. Βρίσσω άνα-
πάντεχη ένσχυσι από δαύτην. Βάζει τ'α
μέσα τους, τυφλωμένος άπ' τήν άμαρτία, σωστός μπουφος. Πετάω
μά τρουερή φράσι, τρομαχτικά τολμηρή:
— Μου άρέσετε πολύ, κυρία μου! Έσερτάληθρα μαζί σας!...
Στήν τελευταία λέξη τήν λοξοκύνταξα. Δέν της χαμογάρηκα κα-
θόλου. 'Ισα—ίσα, γύρισε σέ μένα δόλιτελα τ'ο άμορφο της μοιραζάκι
και μου χαμογέλασε σαγηνευτικά...
Δέν τολμώ νά ξαναοίχσω. Μά και δέν χρειάστηκε, γιати νά!
Φτάσαμε κιάλας μπροστά στην πόρτα τ'ο σπιτιού της, σχεδόν στην
άκρη τ'ο χωριού. 'Ακούμπησα στο κατώφλι τ'α δέματα και τήν κύν-
ταξα βαθεία στα μάτια. Μουμουρίζει:
— Χίλια εύχαριστώ... Οθήρατε νά με βοηθήση ό άντρας μου,
μά τόν κάλεσε, καθώς ξέρετε, ό έπιθεωρητής... Λείπει... Δέν

ΟΤΑΝ ΟΡΓΙΑΖΕ Η ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ

ΛΙΟΝΕΛΛΟ, Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Μιά τρομερή ιστορία έρωτικής εκδικήσεως)

ΤΑΝ ή εποχή που στις θάλασσες της βορείου, της κεντρικής και της νοτίου 'Αμερικής κυριαρχούσαν οι κουρσάροι.

Ο πιο ξακουστός κ' ο πιο τρομερός απ' όλους αυτούς, ήταν ο Λιονέλλο, ο «Κουρσάρος του Θανάτου», όπως ήταν γνωστός απ' άκρη σ' άκρη της 'Αμερικής.

Η κυβερνήσεις του Μεξικού, της Γουατεμάλας και του 'Ισημερινού είχαν προσπαθήσει κατ' επανάληψιν να τον έξοντώσουν, στέλνοντας δολοφονικούς στόλους εναντίον του, μιά δ' Λιονέλλο ήταν ανίκητος και άπιαστος.

Όλοι οι άλλοι κουρσάροι τον βοηθούσαν με προθυμία και σ' όλα τα λιμάνια ο Κουρσάρος του Θανάτου είχε σκορπισμένους πρόξενους και κατασκόπους του, στους οποίους σκόρπιζε το χρυσάφι με τις φρούτες.

Οι άνθρωποι του ήταν διαλεγμένοι ένας κ' ένας, του σχοιμού και του παλονικιού, ζυγωμένοι χρόνια δολοφονικά με την πειρατεία, έτοιμοι σ' κάθε στιγμή να σκοτώσουν ή να σκοτωθούν. Κι' όμως όλοι τους τρέμανε, σαν μικρά παιδιά, μπροστά στον τρομερό Λιονέλλο.

Μέσα στο καράβι του, ο Κουρσάρος του Θανάτου είχε μαζέψει αμύθητους θησαυρούς, από μαργαριτάρια και άλλα πολύτιμα πετρώδια της 'Ανατολής, από πορσελάνες της Κίνας και της 'Ιαπωνίας. Και κάτω στο άμπάρι του καραβιού του, είχε για σαβούρα, εκατοντάδες ύαδες ράβδους χρυσού!...

Μιά μέρα που ο Λιονέλλο έπλεε στ' ανοιχτά, αντίκρου στον Παναμά, διέκρινε μπρός του ένα μικρό βράκιο με βραζιλιανή σημαία, που κοιμό κ' εϊκνίγτο, με φουσκοκίενα δία του τ'ά πανιά, έπλεε γοργά πάνω στη γαληνεμένη θάλασσα.

— Πρώτα καταπάνω του! διάταξε άμέσως ο Κουρσάρος του Θανάτου.

Με μιά στραβοπομπιά, τ'ο καράβι του άλλαξε διεύθυνση και τράβηξε πρ'ός τ'ο βραζιλιανό, τ'ο άποιο δέν άοργσε να διπλωθή.

Τ'ο βραζιλιανό είχε σταθεί τώρα κ' ο Λιονέλλο είδε να παρατάσσονται στο κατάστρωμα οι ναύτες του, όπλισμένοι με τ'ά δόντια κ' έτοιμοι να πολεμήσουν. 'Ο τρομερός κουρσάρος χαμογέλασε περιφρονητικά. 'Ηταν συνηθισμένος να νικάη και διάταξε άμέσως έφοδο. 'Η συμπλοκή που έπαυολούθησε, ήταν άγρια και φοβερή. Τ'ο βραζιλιανό πλήρωμα ήταν πολυάριθμο κ' όλοι τους ρομαλέοι κ' άποφασιστικοί και πολέμησαν ήρωικά και με άδυσία.

Μά, όπως πάντα, ο Κουρσάρος του Θανάτου νίκησε και τ'η φορά αυτή, πέρασε έν στόματι μαχαίρας όλους τούς άνδρες του πληρώματος κ' άφου διάταξε και ρίξανε τ'ά πτώματα τους στη θάλασσα, κατέβηκε στο ύπόστρωμα, κι'ά να βρη τ'ο 'Ημερολόγιο του καραβιού και τ'ο βιβλίο φορτώσεων κι'ά μιάη τι φορτίο είχε.

Μόλις ήμωσ μπήκε μέσα στο σαλονάκι της πρόμης, ο τρομερός κουρσάρος αντίκρισε μιά γυναίκα νέα και ώραιοτάτη και δίπλα της έναν άνδρα. 'Ησαν κ' οι δύο τους συμμαζεμένοι σε μιά γονιά και τρέμανε σαν καλάμια.

Βλέποντάς τους, ο Λιονέλλο άφησε μιά κραυγή τρομερή, που έκανε ν' ανατριχιάσουν κ' αυτοί άκόμα οι άνθρωποι του. 'Ηταν μιά κραυγή θριμβίου και διαβολικής χαράς!

— 'Επί τέλους, σε ξαναβρίσκω έπειτ' από τόσον καιρό, διαβολικό πλάσμα! φώναξε ο Κουρσάρος του Θανάτου, άπειθυνημένος πρ'ός τ'ην νέα γυναίκα.

Η γυναίκα αυτή είχε παίξει μεγάλο ρόλο στη ζωή του Λιονέλλο. Τ'ην είχε γνωρίσει πρ'ιν από τρία χρόνια στη Λισσαβ'ωνα, προτού γ'ά γίνη άκόμα ο ξακουστός Κουρσάρος του Θανάτου. Τ'ην έρωτεύτηκε τρελλά και τ'ης άφοσιώθηκε μ' όλη τ'η δύναμη τ'ης άγριας και όρμη-

άνεβαινε να ξεκουραστήτε και να σ'ας τρατάω και; Θά μού κάνετε έξαιρετική ευχαρίστηση με τ'η συντροφιά σας...

Συνόδευσε τ'ά λόγια της με τ'ο πιο γοητευτικό και γεμάτο ένοχες ύποσχέσεις χαμόγελό της. 'Αγωνία στην ψυχή μου. Λαχιάρα γι' αυτήν στο κορμί μου....

Σκότω τ'ο κεφάλι κατακόκκινο. Νοιώθω πως είνε άπαισιο, φρικιαστικό αυτό που μού ύπαγορεύει ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ. Βγάζω τ'ο καπέλλο μου, κάνω μιά ύπόκλιση, τ'ο πετώ μακριά κ' αρχίζω να φεύγω τρεχάτος:

— 'Αντίο!... Χαίρετε, κυρία μου!... Χαίρετε!...

Και φεύγω... Φεύγω σαν δαμονιμένος. Μακριά απ' τ'ην άμαρτία... Μακριά απ' τ'όν πειρασμό... Μακριά... Μακριά...

τικής ψυχής του.

Μά εκείνη άγαπούσε άλλον, άγαπούσε τ'όν άνδρα που βρισκότανε τώρα στο πλευρό της και μιά μέρα γίνηκε άφαντη μαζί του, άφροντας τ'όν κουρσάρο με τ'ην πιο μαύρη άπελπισία στην καρδιά.

Και γ'ά τώρα που ή Μοίρα τ'ού τ'ην είχε παραδώσει στα χέρια του. 'Η γυναίκα του ήταν τώρα μέλος μιάς συμμορίας λαθρεμπόρων, ή όποία είχε άρχηγό τ'ο σύντροφό της, και στην όποία άνηκε τ'ο βράκιο και τ'ο πολύτιμο φορτίο του.

— Μ' άναγνωρίζεις, άναθεματισμένο πλάσμα; τ'ης ελτε έπειτα από λίγα λεπτά σιωπής ο άρχιπειρατής.

Έκείνη γέλασε με τ'ο τρυφερό χαμόγελό της και, νικώντας τ'όν τρόμο της, άπάντησε ύποκριτικά:

— Πώς μπορώ να μ'η άναγνωρίξω τ'όν μεγαλείτερο και γενναότερο καπετάνιο τ'ού όκεανού;...

— 'Οχι, κάνεις λάθος, γέννημα όχιάς! φώναξε ο Λιονέλλο. Δέν μ' έχεις γνωρίσει καλά. Τώρα θά μάθης ποιός πραγματικά είμαι.

Κι' άμέσως ο κουρσάρος διάταξε να μεταφέρουν τ'ην ώραία λαθρέμπορο μαζί με τ'ο σύντροφό της στο καράβι του και να τούς κλείσουν άλυσοδεμένους χειροπόδαρα σε μιά καμπίνα.

Τ'ην άλλη μέρα τ'ο πρωί, τ'ο κουρσάρικο έφτασε σ' ένα έρημο-νησί, γεμάτο από κορφάκια, γεράκια και κάθε λογής όθνια.

Ο κουρσάρος μετέφερε με μιά βάρκα τούς αϊχμαλώτους του στην ξηρά και έλτε στη γυναίκα που τ'ον είχε προδώσει άλλοτε:

— Δέν θέλω να σε σκοτώσω με τ'ο ίδιο μου τ'ο χέρι, γιατί θά τ'ο λερώσω.... Γι' αυτό θά σ' άφήσω να σε περιουτηθ'ουν τ'ά όθνια τ'ού νησιού.

Η αϊχμαλωτος τ'ού κάκου προσπάθησε να τ'όν συγκινήσει με τ'ά δάκρυά της.

'Αμείλιπτος ο Κουρσάρος τ'ού Θανάτου, φώναξε στους συντρόφους του:

— Στήστε δυο στύλους στην κορφή τ'ού λόφου, γδύστε έντελώς τ'ά δυο αυτά καθάρματα και δέστε τα σ' αυτούς.

Σε λίγο ή διαταγή του είχε εκτελεσθεί. Τότε ο Λιονέλλο άπομακρόνθηκε και στάθηκε στην ά-ρογιαλιά. 'Από κει είδε εκατοντάδες όθνια να ρίχνονται κοπαδιαστά στους δυο αϊχμαλώτους, να τούς τσιμπάνε άγρια με τ'ά ράμφη τους, να τούς βγάξουν τ'ά μάτια, να τούς τρώνε τ'ις μύτες και τ' αυτιά και ν' άποσπών δολοφονικά κομμάτια απ' τ'ις σάρκες τους!...

Τ'ο θέαμα ήταν τρομερό, άπαισιο, φρικώδες.

Κι' αυτοί άκόμα οι άνθρωποι τ'ού Λιονέλλο, που ήταν συνηθισμένοι στα πιο φριχτά κακουρήματα, άνατριχιάζαν, παροκλονθώντας τ'ο από

μακριά.

Μέσα σε λίγη ώρα, μονάχα οι σκελετοί είχαν άπομείνει απ' τούς δυο αϊχμαλώτους...

Τότε ο Κουρσάρος τ'ού Θανάτου μπήκε με τούς άνδρες του στη βάρκα και μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης στα χείλη, ξαναγύρισε στο καράβι του.

Είχε εκδικηθεί....

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Στ'ην Κίνα ύπάρχουν δυο είδων διαζύγια, τ'ά παρεχόμενα γ'ά λόγους άσπιμότητας χαρακτήρος και τ'ά λεγόμενα ενόμιμα.

Τ'ά τελευταία δίνονται από τ'ο νόμο όταν συντρέχει μιά απ' τ'ις ακόλουθες έφτά περιπτώσεις εκ μέρους τ'ης γυναίκας:

- 1) Στείρωσις.
- 2) Περιφρονησις πρ'ός τ'ά πεθερικά.
- 3) Τάσις πρ'ός κακολογίαν.
- 4) 'Ασπιμη διαγωγή.
- 5) Κλίσις πρ'ός κληνιά.
- 6) Ζηλοτυπία χαρακτήρος.
- 7) Χρονία άσθένεια.

Όταν λοιπόν ένας σύζυγος θέλει να χωρίση απ' τ'η γυναίκα του και έπωλεσθεί μιά από τ'ις παραπάνω αίτιες, παίρνει εύκολότατα τ'ο διαζύγιο.

Χαρακτηριστικό σχετικώς είναι, ότι οι κινέζικοι νόμοι στο κεφάλαιο τ'ού διαζυγίου, δέν κάνουν λόγο παρ'ά μόνο γ'ά τ'ά δικαιώματα τ'ού άνδρός. 'Επομένως ή γυναίκα δέν έχει κανένα δικαίωμα να ζητήση από τ'ο δικαστήριο διαζύγιο.

